

นาย อหัมดี บินฮัยมัด อฮามัดนูร์ เจ้าของ ผู้จัดการ และ บรรณาธิการ

ขงตอชกร

๑ สขเข สสงฆฏตางฆ สางคคคิ วุฑฒิสาริกาทฆ

กรรมกร

สปีรฆาน ฉปะต, สอฆาทฆนคคคตส,ต,

ปีท ๒ เถม ๑๖ วันเสารั ทิ ๙ มิถุนายน พ,ศ, ๒๔๖๖

เป็นหนังสือออก ราย สปีรฆาน

พิมพ์ที่โรงพิมพ์ชัยสมิตตามถนนบางขุนเทียน

ดำเนินการห้องแถวในวงเวียน เลขที่ ๒๙๐๓ ถนน ๒๒ กรกฎาคม

หนังสือพิมพ์กรรมกร

หน้า ๒๔๑

ความเห็น กรรมกร
 เกี่ยวกับเรื่อง สหภาพ
 เรื่อง ฎีกา ของ ราชทูต
 ใคร ออก
 นานกว่า
 แถลงกิจกรรมาธิการ
 โดยสมบูรณ์แล้ว

๖๖ ๖๗ ๖๘ ๖๙ ๗๐ ๗๑

และผู้ที่ได้...
 ความเห็นของกรรมกร ต่อ
 และ
 ครอบครัวยังคง
 อย่างไม่ดีดังกาย
 ให้มากเสีย มี แล้วนำเอาเงินเหล่านี้

ชาย เบ็น หักกิน ยา หัก หมอ เหวอ หายตก
 คน ทำไม วิถี คงออก ใน ทวาร นอก ทวาร
 ของ ธง ไทย ผู้ ใช้ ธม นิก

ตั้งชื่อท่านผู้ตีกรรมาธิการ

ข้าพเจ้า ขอ ยิน ยิน อย่าง นนใจ ว่า กกร
 บริ โภค นว ชา ทกุ สห นิต เป็น ไม่ มี สห นิต ได้
 จะ ตี มี คุณ ประ โยชน แก้ว ร้าง กาย ยิง กว่า ไป
 ชา สห นิต น เคย เยย ถึง แม่ ท่าน น ก ตี ม
 นว ชา ทง หล ย ทวี โด ก็ คง ต้อง รั บ ร้อง
 ถึง คุณ ประ โยชน ของ ชา นน เคน อย่าง แน่
 นอน เพราะ นน ชา พ แจจ จึง ได้ พ ยกร ยม
 จด ตั้ง ไป ชา นน เคย อย่าง ดี เข้า มา เป็น พิ
 เศษ บรร รุก ด้วย กระ บุ กิติน เกิด คือบ มา จาก
 เมื่อ ง จิน อย่าง งดวม เพื่อ ให้ ท่าน กต ดอง
 ดู ชึ่ง พง ตก เข้า มา ถึง ใน ๒-๓ วัน นเอง และ
 รากา พอ ดั ม คกร ไม่ ได้ แพง มี ได้
 ห้าง ของ อี กี้ เอง ที่ ๖๗-๖๗
 ตึก กเค สก ซา จัง ทวี ตพระ นคร

ข้าพเจ้าขอหยั่งนัย

ซึ่ง คง อยู่ บุ กต รอก เชย กง ท้อง เดช ที่
 ๒๑, ๒๒ ได้ มี ช้าง ไม่ มี ช้าง นาน ใน กว ทำ
 โทะ เกิด ค่าง ๆ ตก ดกร ร้าง นน มุ กหรือ
 ดด ดาย ค่าง ๆ กับ รั บ ช้อม แขน ของ เต่า ที่
 ช้าง ตและ มี โทะ เกิด โทะ ห่ม กับ ชู ชา รร มา คณ
 ประ ตั บ มุ ก อย่าง สด ยงาม ที่ ทำ ไว้ แล้ว จ่า
 นน ยกับ มี เครื่อง ใช้ ของ จิน ค่าง ๆ เช่น
 ถ้อย ชาม กง ได้ เป็น ต้น ถัก ต้อง กกร เขย
 ไป ตก งง กับ ช้าง แจจ ๆ จะ คิด รากา ย่อม
 เขียว พอ ดั ม คกร

ทาย ถู ให้ ราง วด

ทำ ไม คน คัด ผน ตง ๒๐ ปี ทง ผน ได้ เพราะ ยา
 ตรา เขย น ทำ ไม เด็ก ๖ เดือน ถึง ๑๒ ปี
 เป็น คด ข โยย แด หาย อ้น ทอน เพราะ ยา
 คด ข โยย หมอ เหวอ เบอ ๑-๒ ทุก คน
 ทำ ไม โภค ปอด เชย ต แนน ท้อง หยง เกิด
 จาก ระ ดู ชาย เกิด จาก กษย กิน ยด สู้
 สบาย ๒ อ้น โทะ หาย ทน ที่ ทำ ไม หยง

นั้น ไป บารุง การ พน
 ที่ เป็น นาง บารเว
 แก้ว กัด ไม่ ได้ ละ ว่า
 กกร ไม่ ได้ เพราะ ไม่ มี คน เหมือน ตัง
 เช่น คน ชน กกลาง และ ชน ต่า เคย กถาว
 เด่มอ ถ้า เช่น นน ท่าน จะ แก้ว ว่า
 ไทะ ไร เต่า หรือ จะ พุด อย่าง ที่ ไม่ เคยง
 ต่า ว่า ตัน ไม่ แคร่ เงิน ของ นน ๆ จะ
 ใช้ หรือ ทำ อะไร เต็ม ตาม ขอ บ ใจ ของ
 คน ก ได้ เพราะ คน ไม่ ได้ เคย มง มี
 จาก พาน ชกกร เมื่อ จะ คอบ เช่น นน
 ที่ ได้ เหมือน กัน แต่ คง นน ว่า บุ กต
 ผู้ นน ไม่ ใช้ คน ไทย หรือ ไม่ คึง กกร
 ให้ ชา คี บาน เมือง ของ เรา เป็น ไทย ต่อ
 ไป ใน ภาย น้า

ขอ น เรา จะ ใช้ ให้ เห็น แต่ เต่า ๆ เป็น
 บาง ขอ เช่น คกร แข่ง กาย นง เพราะ
 ค่า เด็ก ว่า เท่า นน ใน เทยง เอง เดย
 รั ดี ว่า เงิน ใน เมือง ไทย คึง ตก ไป
 อยู่ ใน เมือง ต่าง ประเทศ คึง หาย ๆ
 เช่น บาท เมื่อ คิด เป็น เคน หรือ มหิง
 เงิน ของ คน ไทย เรา จะ คึง ตก ไป อยู่
 ใน มือ ชาว ต่าง ประเทศ คึง หลาย ร้อย
 ด้าน บาท เเท่ นน ก ได้ เด็ก ว่า ประ

เทรกเรา ซึ่งเคยมีชื่อเสียงทำเนียบประเทศ
ที่มันมี สัมบูรณ์ด้วยทรัพย์เงิน
ทองและพืชพรรณต่างๆ ประเทศหนึ่ง
ในฝ่ายตะวันออก แต่เมื่อเราพิจารณา
ดูตามความจริง ที่เบบอยู่ในบัดนี้มัน
นั้น ออกว่า ถ้าเกือบตรงกันข้าม
เสียแล้ว ทั้งนี้ ก็เพราะอะไร ถ้า
เพราะทางพาณิชย์การของคนไทยเรา
ไม่นิยมกันเสียเลยมีใช้หรือ จึงต้อง
เอาตัวเงินไปจำหนายซื้อสิ่งของต่าง
ประเทศมาใช้ โดยอิงอวของไทยไม่มี
หรือทำไม่ได้ หรือทำได้ก็แพง ขอ
นี้ ก็เพราะการไม่กระทำกรจริงจัง
แบบหมู่ให้ขายาก และขายราคาแพง
แต่เราลองหียบเอาดังของประเทศ
มาพิจารณา ดูดังอย่างหนึ่ง เราจะได้
เห็นได้ว่า อ้อ เขาก็ค้าขายโดยราคา
เล็กน้อยเพราะอะไร เช่น นพิกภาพ
เรือนหนึ่ง ราคาเพียง ๔-๕ บาทก็มี
ถ้าเราคิดดูว่า ถ้าเหลือตัวจักรสักอัน
เดียว ก็จะเกินกว่าราคาของนาฬิกา
ซึ่งเรือนเสียแล้ว แต่ทำไมเขาก็ค้า
ขายราคาเท่านั้นได้ นี่ ก็เพราะเขา
ทำกันจริงๆ ใดๆ โดยไม่โรงงานใหญ่
และแบ่งทำอย่างละหลายๆ เช่นจักรตัวหนึ่ง

ชนิดหนึ่งก็ทำได้มาก ๆ หรือถนอมก็ทำได้
หลายๆ เด็ดเอาประกอบกัน ในที่สุดเมื่อ
คิดเฉลี่ยราคาก็ยอมเขาได้ ตามวิธีนี้
คนไทยเรา จะดอง เขา ตัวอย่างทำเช่น
บ้าง มีได้หรือๆ สู้หักกินบนหลังคนไม่ได้
นี่และ เบนหมู่ให้พวกเรารักษากรรม
กรไทย มีความเห็นที่จะขอกล่าวในที่
นี้ เพื่อบำรุงกระเป่าของชาติไทยใน
ทางบริษัท และเพื่อหวังความเจริญ
แห่งชาติไทย แต่เพื่อป้องกันความ
รำคาญที่จะได้ยินผู้กล่าว ว่าทำไม่
ได้โดยประการต่างๆ เราจึงขอ
วิธีทำการกระทำเสียก่อน คือสัมมุ่กว่า
เราต้องการจะทำเครื่องแต่งกาย ด้วย
เสื้อผ้าไทยโดยฝีมือไทยแท้ นั้น
มีดังนี้

๑. เงินทุน สำหรับสร้างโรงงาน
และจ้างลูกจ้าง เบบต้น มีแต่จาก
บุคคลชั้นสูง ผู้ที่คงใจทำจริง
๒. ผู้ทำผ้า มีแต่ เคยเห็น
ที่แสดงศิลปะหัตถกรรม โรงเรือนสอน
กุหลาบ เช่นผ้าดิบหรือผ้าลายสวย
ๆ ทำได้
๓. ผู้เย็บและตัดเสื้อผ้า มีแต่

ด้วไทย ที่มีความรู้ทางเย็บปัก ถักถัก
แต่ไม่มีงานทำ ยิ่งมีมาก
๔. ผู้ตัดกร และดูแลการตัดขาย
มีแต่พ่อค้าที่โรงเรียนพาณิชย์การเป็นคน
๕. คนงานทั่วไป มีแต่ ถ้า
ต้องการ เราคณะกรรมกร ยินดีจัดการ
ให้ตามความประสงค์
ทุกสิ่งทุกอย่าง ก็มีครบเช่น
แล้ว ใครบ้างจะกล้ายืนยันได้ว่าทำ
ไม่ได้สำเร็จ และเพราะเหตุไร แต่
ถ้าจะให้เจริญเร็วยิ่งจน ก็ต้องขอ
ความช่วยเหลือจากรัฐบาล บ้าง เด็ก
น้อยเท่านั้น อาจทำให้การเดินค้ำทาง
นี้เจริญขึ้นโดยเร็ว พัดนี้ ขอให้
ช่วยซื้อไว้สำหรับใช้ในราชการ มี
การทำเครื่องแบบของทหารบก ทหาร
เรือ ตำรวจ ภูธร และพระนครบาด
เดือป่า ลูกเสือ ตลอดจน ข้าราชการ
การในกระทรวงทบวงกรมทั่วไป แล้ว
ราษฎรก็คงนิยมใช้ของไทยกันทั่วหน้า
ตามที่ที่กล่าวเช่นนี้ ย่อมชี้ให้เห็น
ผิดที่ตลอด ทั้งบุคคลและประเทศบ้าน
เมืองของเราด้วย และจะได้เป็นตัวอย่าง
ให้คนไทยเรา นิยมพาณิชย์การใน
อย่างอื่นทุกอย่างต่อไป

บุคคลชั้นสูง การหากินทางทุจริต
เช่น ประจบ สอดส่อง การฉ้อราษฎร์
บังหลวง การรับของโจร การรับ
สินบน หรือการตั้งของกรพิน
เหล่านี้เป็นต้น จะได้เบาบางหมดไป
ส่วนคนชั้นต่ำ ก็จะได้เลิกการฉ้อ
อะโมย ปล้นสะดม และทุจริตต่างๆ เช่น
เคียดกัน เพราะต่างคนต่างกันหน้า
ทำมาหาเลี้ยงชีพในทางสุจริต ตั้ง
จักรปฏิบัติแต่ในทางที่ดี เบนที่เจริญ
ศรีศิริ สดุดีแก่สยามรัฐสืบไป

กรรมกรสยาม
ที่ยังหวัดคิดไม่ทันสงคราม
ที่วางนอกลองสนามเรือ

บ่ศาลกรพิน เทียง คชองวังบภา
ในกรุง เทพฯ ออกรเบงเซ่งเซ่งเจ้า เมือง
ตั้งมตุสงคราม มีภานอดอง สนมเวอิน
วันที่ ๒๗ ถึงวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน รวม ๔ วัน
๔ คืน การทงม่นพอกบ ค้าได้เริ่มเทรียม
การกันมา ก่อนหน้า หลงอินแล้ว ส่วน
มี ศาลกรพ ๗ พอ วั ซ่างก็หูสนทอง
เพียบๆกรพหายไป ตามๆกับเขาอีกใน

คราวนั้น พวกมีศักดิ์กรุงเทพฯ กับยี่สาว
เมืองสัมฤทธิ์ คราวนี้จึงสืบสันตธาน
กันใหญ่โต เพราะเมืองจากต้องทำ
เครื่องเงินไปเต็มอีกก็กระเด็นหัว
มีศักดิ์ เพื่อยังจิตต์

ย้ายสถานที่มาไม่รู้อีโหน่อีเหน่ในเรื่อง
ซึ่งคิดแต่ยอดแต่ทำไม่เชื่อ มั่งงามดีมีเรา
จึงปฐิหารเข้าไปอยู่ในงาน กับเขาด้วย
ก็ไม่ทราบ เห็นจะเบบเทวดาประสูติ
ตัวพระยาสมุทรศักดิ์ราชผู้เจ้าราชการ
ตั้งหัวตัดใจเราหรืออย่างไรในหัดระ จึง
ทำให้เราเกิดอดอยากต้องไป

งานนี้สมุทรสามมาก นับว่าเบบ
งานใหญ่โตที่มีหน้ามีตาและงานชนิด
นี้เบบงานของเรากองจึงดีเห็น ชนจน
มีผู้คนตั้งหลายอันหนึ่งๆ นับว่าจน
ด้วยหลายพันคน แต่เราเลี้ยงได้แทนที่
ฝนตกเสียทุกอันๆ คนเด็กงานมีจนจะ
เพิ่มจำนวนเงินค่าผ่านประตูขึ้นอีกมาก
ดังนั้นการมีไพร่ทัพที่อดอยากมีเงินจึงตก
สภาพหนักและแตรอง

+ + + + + + + + + + +

ผู้เข้ไปดูงานนี้ของเสียค่าผ่านประตู
๑๐ ตังแกเงินแต่ผู้ไม่มีศอกจากติดเคอริ
วิธ้อยการบิณ ออกเคอริวิธควานนี้มี
๑๕ วาณดิถีๆที่๑ เดือนศกศกา ๕๐๐ บาท
ที่๒ มี ๑ วาณดิถีเงิน ๒๐๐ บาทที่ ๓ มี ๑ วาณ
ดิถีเงิน ๑๐๐ บาทที่ ๔ มี ๑๕ วาณดิถีๆ๑๐๐
บาท นอกจากนี้มีติดเคอริวิธระจำ
อันอีกในงาณมีวัน แต่งตั้งให้มหัศจรรย์
ของนักโทษในเรือนจำจังหวัดนั้น ๑ วัน
นอกจากนี้มีวันขายยาหาหรืออีกหลาย
สิบวันรวมทั้งไปเค็ดของหลวงพิทยโย
ชาติด้วย

+ + + + + + + + + + +
งานนี้อนบุญทำให้เห็นการพินิประ
เภทที่๒ได้คือย วัน การพินิม ๕๐๐ วัน
แต่บ้านการพินิม พะยา สมุทศกถา
วิเศษได้ให้พวยอดคนจึงหัวดีว่าเบบชก
ติดตอเป็นเงิน ๕๐๐๐๐บาท แต่ได้กรบ
จำมีผู้เข้ไม่เต็มทั้ง ๕๐๐๐๐ เพราะค่า
บ้านแพงเรียกค่าเช่าตลอดงาน ๑ วันถึง
๕๐๐ บาทแต่ก็ไม่ขาดก็บ้านนัก เมื่อไม่มี
ผู้เข้เจ้าของก็ออกบ้านเงินกรพินิม
เอง นับว่าเบบอันนี้ไม่คิดจำนวน ๕๐๐ วัน

+ + + + + + + + + + +

การพินิมนี้คือชบย๑๒๐๐ ว่าการ
พินิมประเมที่๕ คือชบชกการเงินของเรา
คือแพงเงินใช้เงินตั้งที่ก่อระหัดหน้า
หรืออื่นๆในกรงแท้ที่แต่มีอีกแต่เขาก็
อยากจะได้เห็นได้เพราะเข้เข้าบ้านแพง ถ้า
ไม่เงินอย่างนั้นใครจะกล้าไปเข้า เจ้า
พินิมก็คงจะเห็น ออกเห็นเงินด้วย
กับเขา จึงไม่มีใครว่าคงวอระรักัน
เท่าที่เขาได้สังเกตเขาพินิมในจังหวัด
นี้ก็ชบยการพินิมอยู่ด้วย พากันไป
เดินเบบกันมา เข้เข้อนกัน บางคนถูก
ทั้งเบบ

แต่เขาไม่ยอมจะออกสาม
เพราะมากชานด้วยกัน แต่มีผู้เข้
เขาดูว่าหนักอนหญิง
+ + + + + + + + + + +
เขาพึ่งเจียงของนักกรพินิมแล้วภา
ชดหัยเราไม่มีก็ เพราะเบบคนก็มี
เจียงชบยการพินิมเข้เข้เข้เข้เข้เข้เข้
อุด้หัยที่เห็นชบยการพินิมที่มีชบยไม่
หนึ่งอุด้เจียงก็เจียงเบบของชบยชบย
ก็ว่าถ้าให้มีอย่างนั้นอีกสักเบบหนึ่ง
เห็นจะคงเพิ่มค่าชบยอื่น ๑๐๐-๕๐๐
บางคนเจ้าการพินิมชบยมีเบบ
เราไม่มีใครกล้าแทงแต่มีเงินเราชบย
เป่าแต่ถ่อไปเราล้าแทงได้ก็ ๑๐๐ ร้อย

+ + + + + + + + + + +

ซึ่งเลี้ยงของคนพวกนั้นพูดกันต่างๆ
 นานาจนเราขี้เกียจจะฟัง แต่ทำให้
 เราเข้าใจว่าจึงหวังดีสมุท สงครามเห็นจะ
 แรงด้วยฉกรรพนั้น + + +
 งานไม่ได้เงินมากนักน้อยเท่าไรเราไม่
 ทราบ แต่เราขอหมพระยาสมุทที่การค้าขาย
 ในกาที่ทวนหาเงินช่วยในการบิณได้และ
 ได้พยายามเอาใจได้ในงานนี้อย่างจริง
 จึงถึงกับกรากกว่านอนค้างอยู่กัน
 งานตู้ไม่กลับไปในนอนจนซึ่งไปพัก
 ของท่าน และในคืนที่๒๗ซึ่งไปนอน
 เริ่มมีงานก็เป็นอีกก็ยกท่านตู้ตัดกิจที่
 ท่านเคยทำ แต่เขาแปลกใจฟังเสียง
 ราษฎรในจังหวัดนั้นโดยมากไม่ใคร่ชอบ
 ท่านเราจึงสืบสนได้ความว่า ท่าน
 ชอบคนสอนพูดหรือไปหาท่านบ่อยๆ
 และกรทำอะไรมักถืออำนาจใหญ่
 ไม่มีกรใช้จากจากไปยอมให้ราษฎร
 มีใจข่มขืน ท่านใช้วิธีชักปกครองผิด
 ภาพระยาธิบดีราษฎรผู้ว่าราชการ
 จังหวัดคนก่อน แม้ท่านจะมีเรื่องบ้าง
 ก็ดี แต่ราษฎรนิยมรักใคร่มีเสียงบัน
 ถึงกันโดยมาก แต่เราจึงเกิดตุ๊กตขนะ
 ว่าจากที่พอจะฟังได้ว่า มียะจากไม่

ไรกัน นอกจากนายฉกา คือ พระเอก ลูก
 วง นายดอก ตีนได้ ลูกอูฐ ประคนหน้าตก
 พัน หักไปบางเท่า นั้น กรท นายฉกา
 ลูกอูฐ ประคนหน้า นั้น เราสืบส่วนได้
 ความว่า ถ้าเหตุนี้ของลูกอูฐนี้คือ นาย
 ฉกาได้ ลูกพาหญิงคู่ หมน ของ ทหารเรือ
 ผู้หญิงซึ่งบดนั้น ยัง ประจำกร รักษาของ
 โรงเรียนอยู่ แลอื่น เป็น ผดที่ นายฉกา
 จะถูกจับ นายฉกาจึงเข้าไปเดินถึง
 ในงานนี้ซึ่งนับว่าเย็นบ้านของ พงก ทหว
 เรือ นัยว่าทหารเรือคู่ หมน หาได้ลง
 มือเองไม่ เราทราบว่าเขาไม่มีนิสัย
 เป็นคน กระกะ เป็นที่ เพื่อนฝูงของเขาเกรง
 ว่าจะเสีย เหลี่ยมในเมื่ออยู่ให้ นายฉกา
 ดอยนอน ออกมากุไป ได้ ฉนั้นเขาจึง
 ทำให้ นายฉกา รู้จักบ้างเล็กน้อย
 + + +
 (แต่ดีกร ก็ยกเมของ สมุทส่งกรม
 อาจมี ต่อ หรือไม่ต่อก็ได้)

พระบรมราชวินิจฉัยเรื่อง
 พระเทพ เยเนท
 กับราษฎรจังหวัดศรีอยุธยา
 วันที่ ๑๘ ธันวาคม พระพุทธศั
 ราช ๒๔๖๑

ในเรื่องฎีการาษฎร ตำบลทุ่งตาต
 บิดหลวง ร้องกล่าวโทษ พระเทพยทรน
 เราได้เอาใจใส่วินิจฉัยเป็นพิเศษ เพราะ
 เห็นว่า เป็นทุกข์สุดของราษฎร หมู่
 เกือบกับความปฏิบัติหน้าที่ ราชกร ของ
 เจ้าพนักงาน ฝ่ายปกครอง ถ้าจะปล่อยให้
 ให้อายัง โรงศาล บกที่ จะเข้า ไม่ทัน
 การจะไม่ได้ สดต้อง ความ ปฏิบัติ ของ
 ราชกร โดยเหตุนี้ เราจึงต้องตรวจตรา
 ความ เรืองมี เอง เมื่อ เราพิเคราะห์
 จารณา ความข้อ ได้ ยัง เคอสมควร อยู่
 เราได้ให้ ราชกร ไปสืบต่อเป็นครั้ง
 คราว แต่ความนั้น ยัง ไม่แจ่มแจ้ง ดี
 เราจึง ให้ เสนอตัว กระทรวง ยุติธรรม และ
 เสนอตัวกระทรวงมหาดไทยไปเป็นเจ้าหน้าที่
 พิจารณา สืบสวน อีกชั้นหนึ่ง เปรียบ
 เหมือน ศาล กับตั้ง พิเศษยุติธรรม ทั้ง
 ให้เรียก ความที่ ยัง ค้าง ค้าง อยู่ เรื่อง
 คือ เรื่อง กรมหมน ถึงจังหวัด กรม เกียงไกร

ห้องเป็น โจทยเรื่องหนึ่ง ราชครูไปเน
 โจทย๒เรื่อง รวมมาพิจารณาด้วย บัด
 นี้ เห็นว่าทั้ง๒พิลาจวนา สัน กระแสความ
 แล้ว ทำคำปรึกษาว่า ทนคำกับตั้ง
 อดบัวทอง เกิมเป็นที่มา พง รก ราช
 ราชครู ตามสั่งให้วัด โถงเคียง พากัน อพยบ
 มา แล้ว ถาง ตั้งภูมิ ถ้าหากมาหาแสง
 ษ์พจน กระทั่งที่มากับเป็นนา ฟาง ต้น
 แล้ว พระเทพเขนทว จึง มังจาก ของกับ
 เนื้อที่นา ๑๒๐๐ ไร่ เป็นถาร อดี แสง
 ประโยชน์ของ ราชครู เห็นว่า บัดทั้ง๒
 เห็นควร ให้ยึด ไม่ให้ขายยี่สิบห้าร้อย
 ที่นา ๑๒๐๐ ไร่ นั้น ถ้าขายเสียกับ ให้เลิก
 ตั้ง บรรดา หนังสือเข้า ซึ่ง พระเทพเขนทว
 ทำกับ ราชครู โดยไม่ตั้งวิธีเสียทั้ง สัน
 ให้ขับไล่ พระเทพเขนทว กับ พวกรบ พวา
 พระเทพเขนทว ออก จากที่นา ราชพิพา
 นี้ ไป ให้ยึดพอ ๑๒๐๐ ไร่ ซึ่ง จิตรม
 เกียง ไกรเจีย ส่วนที่นา นั้น ให้แบ่ง
 กัน ตาม ระหว่าง ราชครู ได้ลง แวง กัน
 สร้างไว้ ตั้งปรากฏ ในท้ายคำปรึกษา
 ของ เจ้า บัดตั้งนี้
 ใน การที่จะแบ่งปันกันนั้น ให้
 กระทั่ง เกษกสิการ จัดการ วิจัย
 ถ้าควร ของ ไกร อยู่ คง โท แต่คน
 หัว ๆ ๑๐ ไร่ ให้เนื้อที่นาเงิน กษา ยัก
 ปรึกษ แต่ที่ นาท ที่ เหลือ อยู่ นอก จาก

เป็นชอบ ไม่สมควร แทนที่ ราชกร
 มีความผิดมาก แต่เพราะเหตุเคยรับ
 ราชกรมานาน ไม่ปรากฏว่ามี ความ
 ผิดอย่างไรสมควรได้รับยกเว้นการปรับ
 เพราะฉะนั้น จึงให้ลงโทษเพียงให้พัก
 การ มีกำหนด ๑๒ เดือน อย่างน้อย ส่วน
 หลวงชำนาญ โถงสัตว ทราบว่า เสนา
 บัณฑิตทรงเกษการกิจได้ ออกจาก
 การ นับว่าได้รับโทษแล้ว
 ๓ พระยาพิชัยเกิดเป็นผู้ช่วยเหลือ
 ให้การเรื่องนี้เป็นไปโดยทาง มีชอบ ให้
 ปรับเป็นเบญจเมตติ ห้างจากกรมการคดี
 ๔ พระยาโบราณราชธานินทร์ ได้
 รู้เรื่องนี้ คงคืนที่พระเทพเขนทว ร้องขอ
 จำจองที่ดินรายนี้ เกิดคดีพิพาทกับ
 ราชครู ตลอดจนไม่ปรากฏว่า พระยาโบ
 ราน ๑ จักการอย่างไรให้เรื่องนี้เป็นไป
 โดยชอบอัน แทนที่ของผู้นใหญ่ ไม่
 ราชกรที่จะรับทุกข้อบ้างครั้งของ ราชครู
 การ จะเจียนที่ เช่นนี้ นับว่ามี ความผิด
 แต่พระยาโบราณ ๑ ได้กระทำการ ที่มี
 ความ ชอบมา หลวงครั้ง เราจึงให้ภัย
 ไว้ครั้งหนึ่ง เป็นแต่เพียงให้ตีโทษ
 ๕ พระเทพเขนทว ผู้เป็น ตัวการก่อ
 เหตุให้ประสาชณ เต็ดอรัน ทั้งเป็น เหตุ

ให้ตัวราชกรประพฤติผิดควรยกไปหลาย
 นาย มีความผิดมาก ให้ถอดเสียจาก
 ยศ ทบรตราศักดิ์
 ดำเนินพระบรมราชวินิจฉัยนั้น ผู้ตั้ง
 มาให้เรา รับรองว่าไม่ผิดเท่าที่ เจ้าจำ
 ได้และเรียงมา แต่ตัวอักษร หรือ คำ
 พักที่ ดัดสะกดออกผิดบ้าง เพราะไม่ได้
 คิดจากต้นฉบับตัวจริง การที่เรานำ
 ดูกเพื่อประกาศ พระมหากรุณาธิคุณ
 ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวใน การ
 ที่ทรงพระมหากรุณาโปรดเกล้าฯ แก่
 เจ้าราชครู จึงจักเป็นเหตุให้ราชครู
 แซ่ซ้องต้องถาวรตัวกัน เพราะเขาได้เคย
 พูดแล้วว่า พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่
 หัวของเรา พระองค์เป็นผู้ทรงพระมหา
 กรุณาธิคุณ เป็นอย่างยิ่ง ไม่อาจรพ
 เรื่องได้ๆ ถ้าเป็นเรื่องที่ ราชครูได้รับ
 ความเดือดร้อนทุกข์ยาก ถ้าพระองค์
 ได้ทรงทราบแล้วไซ้ร์ มีพักต้องสั่งเสีย
 ถ้าจะไม่ได้รับพระบรมมหากรุณาธิคุณ
 นั้น พอดเจ้าเกล้าราชครู ฟังหมื่นใจเสีย
 เกิดว่า พอดเจ้าได้พระมหากรุณาธิคุณ
 ช่างยังมี ประเสริฐไว้บอกเกล้าฯ ของพอด
 เราให้ได้รับ ความร่วม เช่น อย่างนั้น แต่
 ไชโย! ไชโย! ไชโย!!!

วันที่ มิถุนายน พระพุทธเจ้าท้าว

ขอพระเถระนำของชุดี พระบาท ปกเกล้า
ปกกระหม่อม ข้าพระพุทธเจ้าถวายอน
อุบาสกคัมภีร์ บำเพ็ญอยู่ ตำบลบึง
บกทำ อ่างทอง บึงปลา จึงหวัดนคร
ปฐม ขอพระราชทาน พระบรม ราชโ
โรกษทำ เรื่อง ราชชน กรวามยัง คน ทูต
พระกรุณา ทราบได้เสถ สอดของ ชุดี พระ
บาท พระราชทานไม่ พ้นเกล้า

ข้อ ๑ เดิมเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๕๗ ข้า
พระพุทธเจ้า ได้ โอนธำรง ที่ น. ๑ แปลง ที่
ตำบล บึงบอกรักษา อำเภอ บางปะกง เป็นหนอ
ที่ น. ๒๐ ไว้ ข้าพระพุทธเจ้าได้ เข้า น
นาง แจ่มอีก ๔๐๐ ไร่ ไม่มี น. สอง
นาย เขียว นาย ม. ผู้ใหญ่ บุตร นาย ยม
ได้ เข้า แยังที่ น. ๔๐๐ ไร่ ที่ ข้าพระพุทธเจ้า เข้า
ต่อ นาง แจ่ม น. ท. เดียว ข้าพระพุทธเจ้า
กอด เกิด ความ ก็ ไม่ ได้ ทำ น. ของ นาง แจ่ม
กอด ไปบอกกับ นาง แจ่ม ว่า น. ว่า น.
ของ นาง แจ่ม ที่ ข้า พระ พุทธ เจ้า เข้า น. ทำ
ไม่ ได้ เพราะ นาย เขียว นาย ม. ผู้ใหญ่ บุตร
นาย ยม อ้าง ว่า เป็น เจ้า ของ น. นาย น.
ใน น. น. ของ นาง แจ่ม ก็ พ้อง นาย เขียว นาย

กรรมกร

ผู้ ผู้ใหญ่ บุตร นาย ยม ทำ น. บุกรุก
ทำ น. ของ นาง แจ่ม ผล ที่ สุด ทำ ได้ โดย
พ้อง ของ นาง แจ่ม เดียว ที่ น. ที่ น. ๔๐๐ ไร่
ให้ กับ เจ้า เดย ทั้ง ๕๗ คอ มา เมื่อ ปี พ.ศ.
๒๕๐๓ นาง แจ่ม เห็นว่า พ. ความ กับ เจ้า เดย
ทั้ง ๕๗ น. แล้ว กลับมา พ้อง ทว่า ข้า พระ
พุทธเจ้า เข้า น. ของ นาง แจ่ม ท. ทำ
จึง น. ๔๐๐ ไร่ ที่ นาง แจ่ม พ้อง น. กอด
ที่ นาย เขียว นาย ม. ผู้ใหญ่ บุตร นาย ยม
ทำ อยู่ ทุก วัน น. ทำ ใช้ ที่ น. ๒๐๐ ไร่ ที่
ข้า พระพุทธเจ้า ทำ อยู่ ไม่ เพราะ ว่า ตาม
พ้อง ของ นาย แจ่ม ก็ พ้อง ปาก อยู่ ต่อ มา ที่
น. ๔๐๐ ไร่ ตาม เป็ น. เขียว นาย ยม ของ นาง แจ่ม
คัด มณฑล นอก ไชย ศรี กิตติ ม. พิกท. น.
เอา ที่ น. ๑๒๐ ไร่ ของ ข้า พระ พุทธ เจ้า ให้
กับ นาง แจ่ม เดียว ข้า พระพุทธเจ้า ไม่ ยอม
จึง ยื่น คำ อรรถธิบาย อีก ครั้ง หนึ่ง คัด
อธิการบดี ก็ พิกท. ข. ย. น. คัด เดิม
เห็น ว่า ข้า พระพุทธเจ้า ซึ่ง ได้ รับ ความ
เด็ด คัด ไว้ น. เป็ น. ย่อม ยัง ข้า พระ พุทธ เจ้า ขอ
กรวาม บัง คม ทูต พระ กิจกรณ. ท. วิ น. เดย
ขอ ที่ น. ๒๐๐ ไร่ ของ ข้า พระพุทธเจ้า คืน เพื่อ
ข้า พระพุทธเจ้า ได้ ประกอบ กรว. เดย ซึ่ง พ
ของ ข้า พระพุทธเจ้า คัด ไป กรว. ครม. มี คร

กรรมกร

พระกรโต ข้าพระพุทธเจ้าขอบรมพระ
กรุณา ปกเกล้า ปกกระหม่อม แก่ข้า
พระพุทธเจ้า ด้วย
ครม. มี คร. เดย แต่ จะ ไปรดเกล้า
ขอพระ ข้าพระพุทธเจ้า
เรื่อง กรว. ยม น. ข้าพระพุทธเจ้า นาย
นวน มาตั้ง บ้าน เวื่อน อยู่ พระปฐม เป็น ผู้
เรียง พิมพ์
ข้าพระพุทธเจ้า
ใครอยาก
ใครอยาก กิจวัตร บัง
๑) ใครอยาก อภัย ให้ ไปหา
๒) ใครอยาก บรรลีย์ ให้ ไป
หาฤๅ ชุม ชนะ พง. เดย
๓) ใคร ออกกอดแผน ให้ ไป
หาฤๅ พอก ราชดำเนิน
๔) ใครอยาก มี กิตติ ให้ ไปหา
ฤๅ เจ้าพระยา ราม
๕) ใครอยาก คัดกรม ให้ ไป
หาฤๅ พระยา อรรถกรวิชัย ให้
ไปหาฤๅ เจ้าพระยา ยม มา
๖) ใครอยาก เป็ น. นาย บ้าน ให้
ไปหาฤๅ เจ้าพระยา ยม มา

๗) ใคร อยาก เป็ น. พราน ให้
ไปหาฤๅ ก.ศ.ร. เมือง ผู้
๘) ใคร อยาก ออกชุดี ให้ ไปหา
ฤๅ ห้าง ซายยา
๙) ใคร อยาก ท. น. ให้ ไปหา
ฤๅ พระเทพนิพนธ์
๑๐) ใคร อยาก เติบ ไธน เติบ เชน
ให้ ไปหาฤๅ พอกม. ไทศ
๑๑) ใคร อยาก ประจบ ให้ ไป
หาฤๅ พอกไม่ มี ครม. ร
๑๒) ใคร อยาก เป็ น. เจ้า ผู้ ให้
ไปหาฤๅ พอก บำเพ็ญ
๑๓) ใครอยาก มี บุรุษ ท. ให้
ไปหาฤๅ พง. จะ กระ ดูดสาว
๑๔) ใครอยาก มี เมีย ดา ให้
ไปหาฤๅ พระยา ศรี อรรถ
๑๕) ใครอยาก ขอของ ถกลง ให้
ไปหาฤๅ พอกพิศุ
๑๖) ใคร อยาก ฤๅ ให้ ไปหา
ฤๅ นาง ชื่อ พิมพ์ โย
๑๗) ใครอยาก มา รย. ใด ให้
ไปหาฤๅ พอก ประจบ ต่อ พง
๑๘) ใครอยาก กรบ. ขอ ให้ ไป
หาฤๅ พอก เหน
๑๙) ใครอยาก พุ่ง เพื่อ ให้ ไปหา

ภา พอก นิบหาย
 ๒๐) ใครอยากล้มตาย ให้ไป
 ทหา นยห้าง จุงๆ
 ๒๑) ใครอยาก มีเมียอองตุง ให้
 ไป ทหา พระยาอนินวิฑฯ
 ๒๒) ใครอยาก ร้อน เหมอน ไฟจุด
 ให้ ไปทหา พอก เจ้าน
 ๒๓) ใครอยากงม้ง มี ให้ไป ท
 ภา พอกอำมาตย์ ทจวิฑ
 ๒๔) ใครอยาก เฒ่า ไป ถัว บิดบิต
 ให้ไปทหา พระยาอุมบาด
 ๒๕) ใครอยาก เป็นคนตระวาน ให้
 ไปทหา นาย เปราเนิงฯ
 (บางที จะมี ต่อ)

นางสาวกรม
 ผวัง หัด สัตว์ ให้ เฒ่า คนดวก ก็ นย อำ
 เก้ง พออยู่แล้ว แต่ พระยาอนินวิฑฯ หัด
 เจ้า กวางตุง ให้เป็นไทย ได้ดี นย นย บ
 ว่า เก่ง กว่า ช้างอีก ใครจะ ดองหัด ก็
 ดองไม่ เรียบกับ ทำนดู เรา เห็น อำ เฒ่า
 กุด จมออด บัญ ให้

พระยา อรรถกรรย์ ถือ ฉ่างนา พท
 แต่คุณหญิง อรรถกรรย์ ถือ ฉ่างนาคฤส เต็ม
 อุก ของท่าน จะ ถือ ฉ่างนาคะไร จุง จะ ถูก
 เอ๋ย? แต่ ความ เห็นของ เรา เห็นว่า กว
 ถือ ฉ่างนาคะ หมะต แทะ ตี้ จะ ได้ เฒ่า
 อองค ๓ เพราะไทย นยมี ไตรรัตน์
 ๑๑) ๑๒) ๑๓) ๑๔) ๑๕)
 ก้มเคิม ว่า “ ดูข้า ให้ ดูน่า ทหา ดู
 ฉ่างให้ ดูน่า ร้อน ” จะ ไปดู ที่ ทช้างได้ ส่วน
 เห็น ว่า นน พอ จะ ไปดู ที่ ทช้างได้ ส่วน
 ฉ่างนน เห็น จะ ต้อง ไป ดูถึง ชายทะเล

๑๖) ๑๗) ๑๘) ๑๙) ๒๐)
 เด็ก นก เรียบ ชาย ก็ มี เครื่องแบบแล้ว
 แต่ เด็ก นก เรียบ หญิง เมื่อไร จะ มี กัน
 ดักที่ หรือ จะ รอ ให้ พ่อแม่ นิบหาย
 เพราะ ต้อง ให้ ลูกนง มี ๑๗๑๗ เสียก่อน ถ้า
 ยงน ก็ แล้ว ใคร เขา จะ ได้ ๑๗๑๗
 ศึกษาศูทหนุ น พ่อแม่ เด็ก ดง น
 ๒๑) ๒๒) ๒๓) ๒๔) ๒๕)
 กระทรวงที่ กมร ใหม่อ่างการที่ไม่วาง
 กำ หนคฤ เกอนช ใน เรือง เครือของ แต่ง ตัว
 เด็กหญิง นน ทำ ให้ เด็ก ฟุ้ง ฟุ้ง ชอบ
 แต่ง ร้อย สร้อย อย่าง คน น แต่ง ยง น
 คน น แต่ง ยง น จงท้าย ก็ เป็น การ แต่ง
 ๒๖) ๒๗) ๒๘) ๒๙) ๓๐)
 ๓๑) ๓๒) ๓๓) ๓๔) ๓๕)
 ๓๖) ๓๗) ๓๘) ๓๙) ๔๐)
 ๔๑) ๔๒) ๔๓) ๔๔) ๔๕)
 ๔๖) ๔๗) ๔๘) ๔๙) ๕๐)
 ๕๑) ๕๒) ๕๓) ๕๔) ๕๕)
 ๕๖) ๕๗) ๕๘) ๕๙) ๖๐)
 ๖๑) ๖๒) ๖๓) ๖๔) ๖๕)
 ๖๖) ๖๗) ๖๘) ๖๙) ๗๐)
 ๗๑) ๗๒) ๗๓) ๗๔) ๗๕)
 ๗๖) ๗๗) ๗๘) ๗๙) ๘๐)
 ๘๑) ๘๒) ๘๓) ๘๔) ๘๕)
 ๘๖) ๘๗) ๘๘) ๘๙) ๙๐)
 ๙๑) ๙๒) ๙๓) ๙๔) ๙๕)
 ๙๖) ๙๗) ๙๘) ๙๙) ๑๐๐)

จวัง อยู่หรือ ที่ อำนาจ สิทชาติ แซ่แห่ง
 การ ให้ เด็กหญิง แต่งตัว อยู่ กับ ผู้ปกครอง
 จะ ให้ แต่ง อย่างไร ก็ได้ แต่ กระทรวงคัก
 ชาย ยังไม่ คอวที่ จะ ดิม ว่า นน ชาย ทุก คน ยัง
 ไม่ ฉ่างเรจ เป็น พระอรหันต์ ย่อม มี การ
 ถือ ตี้ แต่ง นน กัน นน ถูก เขา ได้ แต่ง อย่าง
 นน ได้ นี้ ถูก เขา เป็น อะไร ก็ คอวแต่ง ได้
 บาง คน ถือ ไม่ ทำ ยัง ดู ถือ ะชายใจ อีก
 เพราะ เข้าใจ ว่า ชาวบ้าน เขา จะ นิบ ทว่า
 ปลัดอยู่ ถูก เป็น ก็ ย

๑) ๒) ๓) ๔) ๕)
 ส่วน ตัว เด็ก หญิง เอง ก็ มี นิตย โดย
 ฉภาพ ชอบ แต่ง ตัว อยู่ แล้ว เมื่อ มา
 เชนิพหน้า เข้า กับ ความ เชนน ของ เพื่อน
 ใน เรือง เหล่า นี้ อีก ก็ ยง ทำ ให้ นิบ
 ใหญ่ ดัง ท้าย นิบหาย ผู้ปกครอง
 ๖) ๗) ๘) ๙) ๑๐)
 ครน ๓๒ นน นิตย นน ก็ ยอม คิด ตัว ไป
 ด้วย เมื่อ ไม่ มี ส่ม ประสงค์ พดาด
 ทำ เขา ออก ทำ ทน ที่ ไม่ นน ดู เพื่อ การ แต่ง
 กาย นน นน ได้ ถ้า ไม่ ได้ ฉ่างมี ๓) ก็ ต้อง
 แยก ไรค ของ ผู้ปกครอง นน นิตย ไรค
 นิบหาย พดมือง ไทย ไช้ ไทเม?
 ๑๑) ๑๒) ๑๓) ๑๔) ๑๕)
 ๑๖) ๑๗) ๑๘) ๑๙) ๒๐)
 ๒๑) ๒๒) ๒๓) ๒๔) ๒๕)
 ๒๖) ๒๗) ๒๘) ๒๙) ๓๐)
 ๓๑) ๓๒) ๓๓) ๓๔) ๓๕)
 ๓๖) ๓๗) ๓๘) ๓๙) ๔๐)
 ๔๑) ๔๒) ๔๓) ๔๔) ๔๕)
 ๔๖) ๔๗) ๔๘) ๔๙) ๕๐)
 ๕๑) ๕๒) ๕๓) ๕๔) ๕๕)
 ๕๖) ๕๗) ๕๘) ๕๙) ๖๐)
 ๖๑) ๖๒) ๖๓) ๖๔) ๖๕)
 ๖๖) ๖๗) ๖๘) ๖๙) ๗๐)
 ๗๑) ๗๒) ๗๓) ๗๔) ๗๕)
 ๗๖) ๗๗) ๗๘) ๗๙) ๘๐)
 ๘๑) ๘๒) ๘๓) ๘๔) ๘๕)
 ๘๖) ๘๗) ๘๘) ๘๙) ๙๐)
 ๙๑) ๙๒) ๙๓) ๙๔) ๙๕)
 ๙๖) ๙๗) ๙๘) ๙๙) ๑๐๐)

๒๕๓
 ศึกษา พิเคราะห์ หัก ถ้า เห็น คอว ก็ ขอ ให้
 เปลี่ยน ให้ มี การ แต่ง ตัว เป็น ระเบียบ
 (เครื่องแบบ) เสีย ก็ เอะ เด็กหญิง ตา
 ต้า ๆ จะ ได้ ไม่ นิบหาย ถ้า ทำ ให้ ผู้ปกครอง
 นิบหาย ใน ทาง น

๑) ๒) ๓) ๔) ๕)
 การ แต่งตัว ของหญิง ไทย นน ผู้ใหญ่
 (ใหญ่ กว่า เด็ก) ก็ เหมือน นน จะ แต่ง
 ๖) ๗) ๘) ๙) ๑๐)
 ๑๑) ๑๒) ๑๓) ๑๔) ๑๕)
 ๑๖) ๑๗) ๑๘) ๑๙) ๒๐)
 ๒๑) ๒๒) ๒๓) ๒๔) ๒๕)
 ๒๖) ๒๗) ๒๘) ๒๙) ๓๐)
 ๓๑) ๓๒) ๓๓) ๓๔) ๓๕)
 ๓๖) ๓๗) ๓๘) ๓๙) ๔๐)
 ๔๑) ๔๒) ๔๓) ๔๔) ๔๕)
 ๔๖) ๔๗) ๔๘) ๔๙) ๕๐)
 ๕๑) ๕๒) ๕๓) ๕๔) ๕๕)
 ๕๖) ๕๗) ๕๘) ๕๙) ๖๐)
 ๖๑) ๖๒) ๖๓) ๖๔) ๖๕)
 ๖๖) ๖๗) ๖๘) ๖๙) ๗๐)
 ๗๑) ๗๒) ๗๓) ๗๔) ๗๕)
 ๗๖) ๗๗) ๗๘) ๗๙) ๘๐)
 ๘๑) ๘๒) ๘๓) ๘๔) ๘๕)
 ๘๖) ๘๗) ๘๘) ๘๙) ๙๐)
 ๙๑) ๙๒) ๙๓) ๙๔) ๙๕)
 ๙๖) ๙๗) ๙๘) ๙๙) ๑๐๐)

การมุ่งแต่ดีก็ตามอัน
 ทำก่อของตัวให้ฉิบหายแล้ว
 นำเพื่อนฝูงให้ฉิบหายอีก
 เพื่อนร่วมชาติหลงทางด้วย
 อยุ่การ ถ้าตามหรือไม่ก็ตาม
 แต่ใจเขา แซงข้อให้หมอกหัวใจของคน
 โดยมาก ต้องระยอกทำตามถึงที่เขากำกัน
 ทั่วไป ถ้าใครทำแปลกทำกับแขกออกย้อม
 รั้วดีก็ระยอ จึงต้องทำตามไปด้วยเกิดจะ
 อยุ่ริทำในสิ่งที่จะทำให้พอกเราฉิบหายเสีย
 เลย ประเทสบังระก้อง ลาว ฟังกำลัง
 ทำมโนภพข่มขู่

แสดงกิจบรรณาธิการ

ใครทราบบ้างว่า พระศรีบุญชา
 (ทองขาวมาชะระ) ถูกศาลยุติทรัพย์
 นั้นเพราะเหตุไร เขาทรัพย์ล้มบัตซึ่ง
 บรรพบุรุษสะสมไว้ ไปใช้ทางไหนหมด
 ถ้าใครชั่งแข็งยังหงักถานมาได้เขา โดย
 เดือดเรา จะให้รางวัลอย่างพอใจ แต่
 ห้ามไม่ให้้องว่า ฉิบหายเพราะเดิน
 การพนัน เพราะพระศรีบุญชาผู้หมอก
 จากเป็นเหยียบบิณฑิคนอกในแล้ว ยัง
 มีภู่ไว้ในทางขมิโมกรรม เมื่อกอง

อุปสมบทอยู่ด้วยบวรนิเวศน์ เคยมีชื่อ
 ในกาบขอบและแดง ประโยชน์กสิกรรม
 ขึ้นดี เราจึงลงความเห็นว่าคงไม่
 ฉิบหาย เพราะเหตุการพนัน จึงห้าม
 ไม่ให้เอาहतิน มาอ้าง

จดหมายของผู้ใช้หมแดงว่า นาย
 หงัดดีคือชาติจึงหวัดสังฆตา จดหมาย
 ของชาวจังหวัดศรีอยุธยา ตำบลบ้าน
 ชายนว กับจดหมายของพวกราษฎรอีก
 อดิศนาคเราได้รับแล้ว เรื่องเหล่านี้
 เราต้องรีบส่งก่อน ถ้าได้ความประ
 การใด เมื่อมีโอกาสแล้วเราจะจัด
 การในภายหลัง จะพูดเจ้านั้นเราเห็นว่า
 ไม่ได้ผลพอ

เจ้าของหนังสือมหาวิทยาดย ใต้
 ส่งเล่ม๓ ตอน๓ มาให้เราๆ ได้รับแล้ว
 โดยความชอบใจ

เรื่องฎีกาของราษฎร
 สำเนาฎีกาของพวกราษฎร ได้ส่ง
 มาให้เราหลายฉบับ ซึ่งเราได้เคยคัด
 ลงในหนังสือของเราเล่มที่ ๑๒ ประจำ
 วันเสาร์ที่ ๑๒ พฤศจิกายน นั้น บัดนี้เจ้า

ของฎีกาได้มาแจ้งกับเราๆ ได้ทราบ
 ว่าเจ้าพนักงานได้จัดการนำฎีกาขึ้นทูล
 เกต้ำาถวายแล้ว ฉนั้นพวกเจ้าของฎีกา
 ที่เรายังไม่ได้คิดสำเนาฎีกาของเรา
 ไปมาหาเราที่สำนักงาน ขอรับรองให้
 เราคิดสำเนาฎีกาของเราส่งให้อีก แต่
 เราเห็นว่าสำเนาฎีกาของพวกราษฎรยัง
 อยุ่ที่เราอีกมากมาย ก่อถกของนัก
 ดงให้หมดไม่ได้ เพราะนำกระดาษของ
 เราอีกต้องบรรจุเรื่องอื่นบ้าง ถ้าจัก
 นำแต่สำเนาฎีกาไป ก็จักเป็นเหตุ
 ให้หนังสือของเรา มีรศชดจลไป ผู้
 อ่านหนังสือของเรา ก็จักรังเกียจ หรือ
 ราคาย เพราะฎีกาเป็นเรื่องทุกเรือน
 ส่วนหนึ่งของบุคคล แต่หนังสือของเรา
 ก็ได้รับรองไว้แล้วว่าจะช่วยเป็นปาก
 เปนเสียงของผู้ได้รับความเดือดร้อน

ทุกชยาก ฉนั้นเพื่อปฏิบัติหัวใจทั้งสอง
 ฝ่าย เราจึงขอแจ้งให้ทราบ ว่า คง
 แต่บด้นเป็นต้นไป ถ้าหับฎีกาเรา จะ
 คัดงให้ตามสมควร ส่วนผู้ที่เรายัง
 ไม่ได้คิดสำเนาแจ้งให้ในเล่มนี้ ก็อย่า
 เพอเสียใจ เรารับรองว่าจะคงให้ใน
 เล่มหลังๆต่อไป อนึ่งเราที่รู้สึกมี

ใจเหมือนกันในการที่ได้ทราบว่า เจ้า
 พนักงานผู้รับฎีกาของพวกราษฎรได้
 คัดนำขึ้นทูลเกต้ำาถวาย นับว่าเจ้า
 พนักงานได้ทำการไปตามหน้าที่โดยถูกต้อง
 คณะของเราจึงพร้อมใจกัน ขออวยพร
 ให้ท่านผู้มีน้ำใจอันดี เห็นทุกข์ศุข
 ของราษฎร ขอให้ท่านเจริญอยู่ด้วย
 พริกขี้ & คืออายุ วรรณะ ฐานะ, พละ,
 ทุกทิวราศร์กต เทอญ
 จำเนาฎีกาครั้งที่ ๓ ของหมแดงฉบับนี้

ลุงดี— เออ ฉันเห็นหลานว่าง การงาน
ดองของม้วนหาให้ลุง ฟังหน่อย
ได้ไหม ละ ไม่ สู้ยากนัก หรือ

หนูชาน—เรื่องมันหายากนะ ผมไม่กล้า
หรือถ ครบ ผมเกรงแต่กับเขา
ที่ตอบ ถ้า บาก

ลุงดี— เขาเออะ ตอบไปตาม ความเห็น
ของ หลานก็ แก้ว ก็น

หนูชาน—เอ้า! คุณลุงถาม มาผม จะตอบ
ให้เบ่ง ๆ ตั้ง ขวาม่าว่าที่ที่ยอด
ลุงดี— กิระดังได้ ยิน มาว่า รัฐบาล
ได้ ตักวิหี จะ เก็บ เงินแก่พวกฉัน
ที่ เข้ามา เขี่ยบ ย่ำ แผ่น ดินไทย
แล้ว ทำไม่ จึง เขี่ย หายไป

หนูชาน—เห็น ละ เกรงใจ ผม เพราะมี
ทอด ของ ผม เป็น เงิน
ลุงดี— ห้าง ละ ไร่ บ้าง ที่ เตือก ทำได้ ที่
ค้า ขาย ดี คล้าย ห้าง แบดแมน
ที่ หัว ถนมน สุริยพงษ์

หนูชาน—กรรมากร มาไม่ ขี้ ครบ เขา เตือก

ท่าเดด ดีจริง น่า จะ ขาย พรรณ
ไม่ ต่าง ๆ ด้วย

ลุงดี— ทำไม่ หมิง นคร ไล่ ไล่ เกิน ถูก
ตำรวจ คอย ตรวจ ครา จึง ถูก
อย่าง แข็งแรง แต่ ใน ช่อง ฝาก
แห่ง กลับ ไป รวม กัน อยู่ มาก

หนูชาน—เพราะ มี ครี จิต ก็ มี ครี ใจ
ลุงดี— ทำไม่ เมื่อ เรือ ๆ หนึ่ง หวัง เอ็ด
สัมมิ แอน ดัน ได้ จิต การ ส่ง
สินค้า ทั้ง ตั้ง เข้า มา แก้ว กัด บอ ก
ไป นอก อีก เป็น จำนวน มาก มวย
ไม่ กัด ขาด ทุน หรือ

หนูชาน—เพราะ ห้าง เอ็ด ดัง ที่ แอน ดัน ที่
เมือง นอก ไม่ ได้ ขาด ทุน ด้วย

ลุงดี— ทำไม่ ห้าง ต่าง ๆ ของ ชาว ต่าง
ประเทศ ใน เมือง ไทย ขอ บให้
คนไทย ที่ เป็น ไทย เป็น โด มี หุ่น
ด้น ด้วย

หนูชาน—เพราะ คน ไทย ใจ ดี แต่ ไม่ ผู้ ยุ่ง
ใน การ เงิน ทอง

ลุงดี— ใคร ที่ ให้ บ้าง ที่ หน้า ชาว ๆ
ใจ ต่าง ๆ คุณ ความ ดี ไม่ ต้อง
ทำ แต่ ได้ เป็น ใหม่ เป็น โด

หนูชาน—อ้อ!—ที่ เขา เรียก ว่า อ้าย ราษฎร์
ปู่ คน ยัง ใจ ละ ครบ

บทว่า รุ่ง การ สถานา อิศลาม
ตำบลฤมภักดี

ข้าพเจ้า กรู ขอ และ คบ ตั้ง เขม ทานาค
จึง ทอด พระ นคร และ ทรู หมัน ตอน อยู่น่า
มัน ตำบล ฤมภักดี ประสูติ ได มา บ้าน หาด
ทราย จึง ทอด กิจ กิจ อยู่ ทยา ข้าพเจ้า
ซึ่ง ดี หรือ มี ใจ กัน ขอ ประทัก ให้ บรรดา
ชน ชาว อิศลาม ใน พระ ราชอาณาจักร ด้วย
ทราบ ทวกัน ดัง จะ กล่าว ขอ ความ ต่อ ไป

(๓) อิศลาม บาง พวก ที่ กล่าว ว่า ใน
เดือน บอชศักดิ์ ๑๐ หรือ ๑๑ วัน นั้น จะ
เป็น ความ คิด ความ ใจ ของ อิศลาม
เรื่อง นี้ แจง อยู่ใน กระดาษ พระ ปรมา ราช โอง
การ แล้ว บัดนี้ ข้าพเจ้า ขอ ประทัก ให้
บรรดา พี่น้อง อิศลาม ทาง หลายน ทวาก ว่า พวก
นั้น กระทำการ กิจ การ นิเคราะห์ ให้ แต่ง มา บ้าง
และ การ อิศลาม ตัด ต่าง ๆ อยา ได้ เชื้อ กัด ว่า
ดิน เชื้อ กัด จะ เป็น การ เสีย หาย

ถ้า ผู้ หนึ่ง ผู้ หนึ่ง จะ มี ความ ดัง ตั้ง ใน
ขอ ที่ ข้าพเจ้า ได้ ประทัก ไป เป็น อยากร จะ
ทราบ ขอ เท็จจริง ไม่ ขอ บคอก อก ข้าพ
เจ้า ทั้ง ๕ นี้ จะ ตั้ง แจง ให้ ทราบ โดย แจม แจง
ขอ ให้ มา ทหา ข้าพเจ้า ให้ แจง ได้ ไม่ ว่า เสด็จ
หนึ่ง เสด็จ ใด หรือ จะ ให้ ข้าพเจ้า ไป ทัก ได้
หรือ จะ พูด ใน ทาง หนังสือ อิศลาม ก็ได้

4
เพื่อนเก่าของท่าน

หนังสือพิมพ์สยามจักร ซึ่งได้ประ
กาศหตุชัศกรวณนี้ บัดนี้ ได้รวม รวม
คณะ ได้พร้อม มนุ เต็ด จะ ออก ต่อ ไป
ใน เรือ ๆ นี้ หนังสือพิมพ์ สยาม จักร
ใน ยุคใหม่ จะมี โฉม หน้า และ ลักษณะ
ผิด แปลก กว่า ยุคเก่า อย่งไร หาย ละ
ได้ เห็น ใน ยม บรท ทั้ง วิธ ตี นี กรร
ก็ จะ ประหลาด และ พิศกร ว่า หนึ่ง ชื่อ
พิมพ์ รายวัน ที่ ท่าน ได้ เคย เห็น มา แด
อง หนังสือพิมพ์ สยาม จักร จะ เป็น ยี ตี
กับ ผู้ ที่ รัก ความ จริก โดย ทั่วไป ไม่
เดออก ที่ รัก มี ที่ ซึ่ง สัก คน ผู้ ที่ รัก ความ
ทุจริต นั้น จะ เป็น มิตร หรือ เป็น จิตร
ท่าน จึง คอย ดู เขาเอง เพราะ ฉนั้น
ถ้า ท่าน ผู้ ได้ มี ความ ปราถนา จะ ทำ กิจ
คิด ต่อ กับ หนังสือพิมพ์ สยาม จักร แล้ว ขอ
ให้ มี จต หมาย มา ทำ ความ คิด ลง กับ ผู้
จักรกร และ ถ้า งาน ห้าง เอ็ด ๕๖๓ ๕.

ถนนพาดสายจังหวัดพระนคร
คณะสยามจักร

แถลงการณ์

อัตราค่าลงแจ้งความ

สำนักงานของเราบัดนี้ได้ย้ายมา
ตั้งอยู่ที่วงเวียนถนน ๒๒ กรกฎาคม ห้างเลข
ที่ ๒๕๐๓ ฉะนั้นคือไป สรรพจดหมายหรือตั้ง
ใดๆผู้เคยทำการติดต่อกับเรา
ตั้ง หรือ ไป ตก ลง ยัง สำนักงาน ซึ่ง
แจ้งได้นี้ ชื่อหนึ่งนามของเรา (บ.ก.ก.) ซึ่ง
เคยขึ้นนามเต็มในเมื่อมีจดหมายถึง
ใครๆ เราเห็นว่าต้องเขียน ยัดขาด บัด
นี้เร็วได้ แก่นามของเราเป็นตรา แทนการ
ขึ้นนาม และนามนี้เราได้ ย่อลง ดังนี้
“นายอหัมมัตนุร” กับตราสำหรับ ประ
ทับหลังปกหนังสือแต่ก่อนใช้ ตราศรีธรรมมิต
กับตราได้ เปลี่ยนของเราเป็นรูป ดีเหลี่ยม
ข้างบนมี อักษรขอมว่า “นะโมพุทธายะ”
ครึ่ง ถัดลง มี ดาว ๔ ดวง ข้างล่าง มี อักษร
ไทยว่า “ไม่ ถู ที่ไม่ตาย” ฉะนั้นบรรดาผู้
จำหมายหนังสือของเราพึงทราบ ตาม
แจ้งมานี้ และหนังสือพิมพ์ของเราได้
เจริญแพร่หลายขึ้นโดยลำดับ หัวใจจำ
จะเป็น หักฐานมั่นคงต่อไป ฉะนั้นจึง
เปิดโอกาสให้แก่ท่านผู้มี ความ ประสงค์
จะขอยัง ความ เป็น หนังสือ พิมพ์ กรรม กร
ตั้ง แคมเปญ เป็น ต้นไป โดยวางระ เบียบ
อัตรา ดังนี้

ตั้ง ๑ ปี				
๑	หน้า ๒๐	บาท	ต่อ	๑ เดือน
ครึ่ง	๑๒	”	”	”
๑	๗	”	”	”
๕				
ตั้ง ครึ่ง ปี				
๑	หน้า ๒๕	บาท	ต่อ	๑ เดือน
ครึ่ง	๑๕	”	”	”
๑	๑๐	”	”	”
๕				
ตั้ง ๓ เดือน				
๑	หน้า ๓๐	บาท	ต่อ	๑ เดือน
ครึ่ง	๒๐	”	”	”
๑	๑๕	”	”	”
๕				
ตั้ง น้อยกว่า ๓ เดือน				
๑	หน้า ๔๐	บาท	ต่อ	๑ เดือน
ครึ่ง	๓๐	”	”	”
๑	๒๐	”	”	”
๕				

บ.ก.ก.